

Hengellinen ravinto

Hepr. 5:11-6:3

11. Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska te olette käyneet **hitaiksi kuulemaan**.

12. Te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan **Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita**. Te olette **maidon** tarpeessa, ette vahvan ruoan.

13. Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on **kokematon vanhurskauden sanassa**, sillä hän on pikkulapsi.

14. Vahva ruoka taas on täysi-ikäisille, niille, joiden aistit ovat **tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän ja pahan**.

1. Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja edetkäämme täysi-ikäisyyteen, ryhtymättä uudestaan laskemaan **perustusta: parannusta kuolleista teoista ja uskoa Jumalaan**,

2. **oppia kasteista, kätten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta tuomiosta**.

3. Näin me teemme, **jos vain Jumala sallii**.

Miksi tuli hiipuu?

Miksi monen uskoon tulleen ja alussa hyvinkin innokkaasti seurakunnan toimintaan ja evankeliointiin osallistuneen kasvu kristittynä alkaa jossain vaiheessa pysähtyä, into alkaa haaletta? Miksi heille Jumalan sanan lukeminen alkaa muuttua kuivaksi tai lähes taakaksi, rukouselämä väljähtyy ja seurakunnan kokoontumisissa käyntien välit pidentyä? He eivät kuitenkaan luovu uskostaan, mutta näyttävät jäävän ikään kuin keskenkasvuisiksi tai kuin kääpiökristityiksi. He tietävät kyllä uskonelämän perusasiat, mutta kasvu on pysähtynyt. Silti heissä alkaa ajan mittaa näkyä myös taantumista, tiettyä halua vetäytyä ikään kuin katsomoon ja tiettyä kyynisyyttä niitä uskovia kohtaan, jotka näyttävät yhä olevan uskossaan palavia. Mistä mahtaa tilanne johtua?

Maitokristityt

Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska te olette käyneet hitaiksi kuulemaan. Te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita. Te olette maidon tarpeessa, ette vahvan ruoan. (11-12)

Kirjeen saaneilta heprealaisilta olisi voinut kohtuudella odottaa, että he olisivat olleet niin hyvin perehtyneitä evankeliumin oppiin, että olisivat voineet olla muiden opettajia. Jumala ottaa näet huomioon sen ajan ja mahdollisuudet, joka meillä on käytettävissämme pyhien kirjoitusten tuntemuksen hankkimiseen. Niiltä, joille on annettu paljon, odotetaan myös paljon. Ne, joilla on hyvä ymmärrys evankeliumista, tulisi olla muiden opettajia, ellei julkisesti, niin ainakin yksityisesti. Toisaalta kenenkään ei tulisi ottaa itselleen tehtävää olla muiden opettaja, ellei hän ole itse edistyneet hengellisessä tiedossa.

Kirjeen kirjoittaja on oikeutetusti pettynyt vastaanottajien hengelliseen tilaan. Jumalan sanassa on joitakin perusperiaatteita, jotka ovat helposti ymmärrettäviä ja jotka on välttämätöntä oppia. Mutta siinä on myös syvällisiä totuuksia, joita niiden, jotka ovat oppineet perusperiaatteet, tulisi tutkia, jotta he voisivat tuntea ja elää todeksi koko Jumalan tahtoa. Jotkut sen sijaan, että edistyisivät kristillisessä tiedossa, unohtavat ne ensimmäisetkin asiat, jotka he ovat oppineet kauan sitten. Ellei usko-va päivittäin elä evankeliumista, hän voi menettää senkin, mitä hänellä alussa oli.

On synti ja häpeä, että ikänsä puolesta aikuiset, ovat ymmärrykseltään lapsia ja vauvoja.

Normaalitila

Millainen on sitten uskovan normaalitila? Ennen Golgatan ristiä ja ylösnousemusta Jeesus tiivistä oman tehtävänsä maailmassa ja syvimmän kaipauksensa seuraaviin sanoihin:

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty! (Luuk. 12:49-50)

Jeesus tuli sovittamaan ihmiskunnan synnit kantamalla ne ruumiissaan ristin puulle ja vuodattamalla oman verensä kärsiessään meidän syntiemme sijaisrangaistusta. Se oli hänen kärsimyskasteensa, jota seurasi ylösnousemuksen voitto. Mutta hän kulki ristin, haudan ja ylösnousemuksen tien astuakseen taivaallisen ylipapin tehtävään ja voidakseen sovitetun ihmiskunnan ylle vuodattaa Pyhän Henkensä.

Jeesus ei mitään niin kaipaakaan kuin sitä, että Pyhän Hengen tuli pääsisi palamaan niiden ihmisten sydämissä, jotka ovat kuulleet Jumalan sanan kutsun ja katumuksessa kääntyneet hänen puoleensa saadakseen pelastuksen armon ja osallisuuden hänen omaan elämäänsä Pyhässä Hengessä. Herra odottaa omiensa olevan palavia kristittyjä. Se ei tietenkään tarkoita lihallisen ja lainalaisen ponnistelun vuoksi loppuun palamista vaan sellaista tulta, joka sytyttää sydämessä palavan rakkauden Jeesusta kohtaan ja siksi myös innon viedä pelastuksen evankeliumia niille, jotka vaeltavat yhä pimeässä kohti kuolemaa ja ikuista kadotusta.

Masentava tilanne

Mikä siis voi tehdä meistä uskovista hitaita kuulemaan Herran omaa sanaa, vaikka meillä on evankeliumin ilosanoma, joka on annettu uskovan elämän voimaksi ja joka sytyttää sydämemme palamaan? Heprealaiskirjeen saajat olivat juutalaiskristittyjä, jotka olivat olleet jo pitempään uskossa. Voi olla, että Herra olisi antanut heistä samanlaisen arvion, kuin hän joutui sanomaan Efesoksen seurakunnalle noin pari kolme vuosikymmentä suuren herätyksen jälkeen:

Minä tiedän sinun tekosi, vaivannäkösi ja kestäväyytesi. Tiedän myös, ettet voi sietää pahoja ihmisiä, ja että olet koetellut niitä, jotka sanovat olevansa apostoleja, vaikka eivät ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi. Sinulla on kestävyyttä, ja paljon olet kärsinyt minun nimeni tähden etkä ole väsynyt. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hylännyt ensirakkautesi. (Ilm. 2:2-4)

Voi olla, että heidän kohtaamansa kärsimykset ja vaino olivat masentaneet heitä ja kääntäneet katseen entisen juutalaisuuden suuntaan, koska sen sisällä ei joutuisi syrjityksi eikä vainotuksi. Voi olla myös, että tämän maailman rikkaus ja houkutukset olivat alkaneet vetoamaan uskovien syntiseen lihaan. He olivat kaltevalla pinnalla ja tarvitsivat ravistelua päästäkseen uudelle kasvu-uralle uskonelämässään. He olivat hylkäämässä ensirakkautensa Herraan.

Pikku synnit

Meilläkin voi olla samansuuntaisia kiusauksia, jotka pysäyttävät uskossa kasvun. Tänään ei maassamme ole mitään etua siitä, että olemme uskovia, pikemminkin

haittaa. Meilläkin on kiusauksena mennä ”kaappiin” eli vaieta uskostamme Herraan ja lakata todistamasta Jeesuksen ihmeellisestä armosta.

Usein innon laantumisen taustalla on kuitenkin se, että jossain tietyssä asiassa olemme jatkuvasti tottelemattomia Jumalan sanalle. Kysymys voi olla mielestämme vain ”pikku synnistä” emmekä siksi piittaa Pyhän Hengen ”nalkuttavasta” soimauksesta. Mutta juuri niin sanotut pienet asiat voivat pysäyttää kasvumme. Herra ei nimittäin anna meille mitään uutta kasvua tai uusia virvoittavia armon kokemuksia niin kauan, kuin itsepäisesti kieltäydymme tekemään parannusta siitä, mistä Herra meitä nuhtelee. Emme pääse eteenpäin ennen kuin suostumme parannukseen ehkä juuri siinä yhdessä ”pikku jutussa”.

Erämaataipaleet

Toisaalta Herra voi kyllä ajoittain viedä omansa niin sanotuille ”erämaataipaleille”, joissa meistä riisutaan pois kaikki armon kokemukset, jotta emme luottaisi omiin tunteisiimme vaan yksi Jumalan sanaan. Mutta juuri niissä tehtävämme on entistäkin innokkaammin lukea Raamatun sanaa ja yrittää pureutua sen sisältämiin aarteisiin. Sillä Herran sana on voima, joka kykenee uudistamaan sydämemme ja sytyttämään sen uuteen rakkauteen Jeesusta ja lähimmäisiämme kohtaan.

Paluu alkuun

Jos tilanteemme on sellainen, että vuosien vaelluksenkin jälkeenkään emme ole päässeet kasvamaan Herran tuntemisessa, niin meidän on palattava alkuun, meidän on muistutettava itseämme ja kaltaisiamme Jumalan sanan alkeista, meidän tulee palata niihin perustaviin oppeihin, jotka kirjoittaja jatkossa luettelee. Meidän on silloin otettava onkean Pietarin kehoitus:

Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen, jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä. (1.Piet. 2:2-3)

Tietenkin nekin, jotka ovat syvemmillä Kristuksen tuntemisessa ja syövät vahvaa ruokaa, ja samalla hörppäävät maitoa palan paineeksi. Silti Jumalan tahto olisi, että kasvaisimme syvemmälle Herran tuntemisessa, sillä hänessä on suunnattoman suuret rikkauden meitä varten eikä Herra halua, että eläisimme köyhää uskonelämää.

Riidat

Paavalikin joutui samasta asiasta korinttilaisia muistuttamaan:

Minä en voinut puhua teille, veljet, niin kuin hengellisille vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pikkulapsille Kristuksessa. Juotin teille maitoa enkä antanut vahvaa ruokaa, sillä sitä te ette olisi kestäneet. Ette kestä sitä vielä nytkään, sillä te olette yhä lihallisia. Kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella niin kuin ihmiset yleensäkin? (1. Kor. 3:1-3)

Uskovien väliset riidat, joita ei ajoissa sovita on usein syy hengellisen elämän kasvun pysähtymiseen. Siksi on tavattoman tärkeää huolehtia siitä, että keskinäiset riitakysymykset käsitellään mahdollisimman nopeasti, ennen kuin niistä kasvaa suurempia esteitä seurakunnan yhteydelle ja kasvullemme:

Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka turmelevat viinitarhoja. (Laul.I 2:15)

Rukiinen leipä

Jokainen, jota vielä ruokitaan maidolla, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on pikkulapsi. Vahva ruoka taas on täysi-ikäisille, niille, joiden aistit ovat tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän ja pahan. (13-14)

Vahvalla ruoalla kirjeen kirjoittaja tarkoittaa juuri niitä asioita Kristuksesta, joista hän tässä kirjeessä kirjoittaa. Keskeisin niistä on syvempi ymmärrys taivaallisesta kirkkaudesta alas astuneesta, sovituksen suorittaneesta Jeesuksesta, jossa Isä ilmestyy ja puhuu meille. Edelleen hän avaa Jeesuksen täydellistä ihmisyyttä ja samanai-kaista täyttä jumaluutta. Ihmisenä kärsinyt Kristus kykenee ymmärtämään kiusattuja ja voi siksi itsensä uhranneena ylipappina rukoilla Isän oikealla puolella taivaassa. Kirjoittaja vie lukijansa myös syvempään Vanhan testamentin ymmärrykseen, avaa uskon olemusta, selittää kärsimyksen ongelmaa ja Jumalan pyhyttä hänen tuomioissaan. Hän vie meidät myös katselemaan taivaallista kirkkautta ja johtaa meidät tekemään elämässämme johtopäätökset opettamastaan.

Moni vasta uskoon tullut ja Raamatun luvun aloittanut kertoo, että he ymmärsivät helposti Uuden testamentin evankeliumit ja Apostolien teot. Mutta viimeistään Hebrealaiskirjeen kohdalla eivät ymmärtäneet oikeastaan mitään. Heille oli hyväksi, että he saivat maitoruokaa, mutta vahvaksi kristityksi kasvaminen edellyttää rukiisen leivän nauttimista.

Nuori ja kokenut kristitty

Uskossaan nuori kristitty ottaa vastaan opetusta vastaan sen sijaan, että opettaisi muita. Hän pysyttelee uskon perusasioissa ja kokee jatkuvaa syyllisyyttä eikä ymmärrä vielä uskovien yhteyden rakentamisen merkitystä. Hän uskoo herkästi kuulemansa arvioimatta sitä ja ajautuu helposti hengelliseen välinpitämättömyyteen. Hänellä on taipumus tehdä valintoja pelon ja epäilysten pohjalta ja arvioida kokemuk- siaan tunteittensa mukaan. Uskossaan täysi-ikäinen kristitty taas kykenee opetta- maan muita ja pyrkii ymmärtämään hengellisiä asioita syvemmin. Hän osaa arvioida ja muuttaa toimintaansa. Hän pyrkii myös rakentamaan yhteyttä uskovien välille. Hän tutkii ja puntaroi hengellisiä totuuksia ja elää uskoaan todeksi. Hän on luotta- vainen uskossaan ja arvioi tunteitaan ja kokemuksiaan Sanan valossa.

...kokematon vanhurskauden sanassa...

Jokainen uskoon tullut on saanut omakseen Jeesuksen lahjavanhurskauden. Sehän merkitsee sitä, että Jumala katsoo häntä kaiken aikaa omana lapsenaan. Hän omis- taa Kristuksen täydellisen pyhyiden ja puhtauden joka hetki sillä perusteella, että Kristus kärsi hänen kaikkien syntiensä niin menneiden, nykyisten kuin tulevienkin rangaistuksen hänen sijastaan ja lahjoitti hänelle oman täydellisen lain täyttämisen. Uskoon tulleella voi siis aina ja kaikissa tilanteissa olla täysi varmuus ja luottamus siihen, ettei häntä kohtaa milloinkaan Jumalan tuomio, koska Jeesus suoritti sen jo hänen puolestaan. Kuitenkin vasta uskoon tullut joutuu helposti epätoivoon, kun nä- kee syntisen luontonsa ja lankeaa monenlaisiin kiusauksiin. Pitemmälle päässyt us- kova sen sijaan tietää, että kiusoista ja lankeemuksista huolimatta hänen pelastuk- sensa on varma. Hän on kokemuksesta oppinut turvaamaan Jumalan antamaan lahjavanhurskauteen Kristuksessa.

Toiseksi kokenut kristitty on oppinut soveltamaan Jumalan sanaa. Hän elää jatkuvassa mielensä uudistuksessa ja siksi osaa erottaa, mikä on Jumalan tahto. Paavali kirjoitti siitä näin:

Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:2)

Kokenut uskova antaa Pyhän Hengen Raamatun sanan kautta uudistaa mieltään niin, että hän alkaa entistä syvemmin tajuamaan, miten hyvä, armollinen ja totuudellinen on Jumalan tahto. Jumalan tahto muuttuu hänen sydämessään hänen omaksi tahdokseen, jota hän lähtee sitten toteuttamaan ilolla.

Perustavat opit

Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja edetkäämme täysi-ikäisyyteen, ryhtymättä uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista teoista ja uskoa Jumalaan, oppia kasteista, kätten päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta tuomiosta. (6:1-2)

Kasvaakseen kristittyinä kirjoittaja rohkaisee uskovia jättämään Kristuksen opin perustotuudet. Hän antaa ymmärtää, että tässä kirjeessään hän ei niitä nyt käsittele. Niiden jättäminen ei tarkoita, että ne menetettäisiin eikä sitä että niitä vähäteltäisiin tai unohdettaisiin. Heidän on talletettava ne sydämiinsä ja asetettava ne kaiken uskonvakaumuksensa ja odotustensa perustaksi, mutta he eivät saa jäädä lepäämään ja pysähtyä niihin, he eivät saa aina vain rakentaa perustusta, vaan heidän on jatkettava ja rakennettava sen päälle. On oltava ylärakenne, sillä perusta on asetettu tarkoituksella tukemaan rakennusta.

Nyt kirjoittaja määrittelee, millaisten oppien varaan uskoamme tulee rakentaa:

Parannus kuolleista teoista

Kukaan ihminen ei voi pelastua tekemättä parannusta synneistään ja uskomalla Jumalan Kristuksessa valmistamaan evankeliumiin. Moni suomalainen ymmärtää sanan parannus tarkoittavan sitä, että voidakseen kelvata Jumalalle ja selvitäkseen viimeisellä veräjällä, hänen tulee parannella omaa elämäntapaansa. Omassa tunnossaan jokainen tietää, etteivät asiat ole kunnossa Jumalan kanssa ja lähtevät sitten taistelemaan paheitaan ja huonoja ominaisuuksiaan vastaan ja tekemään hyviä tekoja.

Mutta Raamatussa sana parannus ei tarkoita omavoimaista itsensä kehittämistä. Uudemmat käännökset käyttävätkin enimmäkseen sanaa kääntyminen, jota alkukielien *metanoia* sana paremmin vastaa. Parannus merkitseekin siksi sitä, että ihminen kääntyy Jumalan suuntaan ja verratessaan itseään Jeesuksen täydelliseen elämäntapaan havahtuu näkemään oman täydellisen turmeluksensa ja kykenemättömyytensä muuttamaan tai pelastamaan itseään. Kääntyminen on sen tunnustamista, että hengellisesti kuolleena hän ei kykene muuhun kuin tekemään syntiä synnin orjana, ja sen myöntämistä, että hänen yrityksensä muuttaa itseään paremmaksi ovat täysin hyödyttömiä, kuolleita tekoja Jumalan vaatimusten edessä.

Parannus on siis kääntymistä Jumalan suuntaan, mielen ja suunnan muutos, jossa ihminen joutuu epätoivoon omien mahdollisuuksiensa suhteen. Hän menettää uskonsa itseensä, joka siihen asti oli ollut hänen luottamuksensa ja ylpeytensä aihe.

Usko Jumalaan

Parannusta eli kääntymistä pois omista mahdollisuuksista Jumalan puoleen ei voi erottaa uskosta Jumalaan. Usko Jumalaan voi alkaa vasta sitten, kun ihminen on menettänyt uskon omaan itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Epäusko ei tarkoita uskon puutetta vaan aktiivista uskoa ja luottamusta omaan itseensä. Usko tarkoittaa sitä, että ihminen uskoo itsensä Jumalan haltuun, Jumalan käsiin. Uskon vastakohta on omat "kuolleet" teot, joilla yritetään ansaita pelastusta.

Uskossa on kysymys siitä, että toinen Persoona tekee sen, mitä tarvitaan pelastukseemme ja me otamme vastaan hänen tekonsa siunauksen lahjana. Se toinen on Jeesus Kristus. Hän teki sen, mihin kukaan ihminen ei pysty. Hän eli meidän sijastamme sellaisen täydellisen elämän, jota Jumalan laki vaatii. Lisäksi hän otti kantakseen sen rangaistuksen, joka meille syystä kuuluu. Hän kärsi Jumalan hylkäämänä ristillä kadotuksen tuskat, jotta me pääsisimme vapaaksi tuomiosta. Jeesus on tehnyt kaiken sen, mitä vaaditaan ihmisen pelastamiseksi. Hän teki sen meidän sijastamme ja meidän puolestamme, hän maksoi koko syntivelkamme ja me olemme vapaat. Usko on siis Jeesuksen tekojen varaan jättäytymistä.

Koska hän maksoi pääsylipun taivaaseen, me pääsemme sinne sisälle. Se edellyttää vain yhtä asiaa eli sitä, että otamme vastaan Jeesuksen, pääsylippumme. Usko on siis Jeesuksen valmistaman lahjan vastaanottamista, kun hän kutsuu meitä luokseen evankeliumin sanalla. Kristuksen pelastustekoihin emme voi mitään lisätä emmekä niistä mitään vähentää. Usko on niiden varaan jättäytymistä ja niihin vedoten anteeksiantamuksen anomista ja armon vastaanottamista sulana lahjana.

Uskon synnyttää Jeesus itse meissä tulemalla luoksemme, avaamalla oman puheensa, sanan kautta, millainen hän on. Usko kasvaa sitä suuremmaksi, mitä paremmin opimme tuntemaan ihmeellistä Vapahtajaamme, hänen armoaan, totuuttaan ja rakkauttaan.

Oppi kasteista

Opilla kasteista kirjoittaja ei tarkoita kiistaa lapsikasteen ja uskovien kasteen kannattajien välillä, sillä se alkoi nykyisessä muodossaan vasta 1500 -luvulla uskonpuhdistuksen aikana. Kirjeen kirjoittaja viittaa siihen, että ennen kristillisen kasteen asettamista oli Johanneksen eli parannuksen kaste. Johanneksen kasteen sisältö oli se, että ihmiset tunnustivat omat syntinsä ja pyysivät Jumalan armoa elääkseen Jumalan tahdon mukaan.

Kristillinen kaste asetettiin vasta Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen. Se kyllä sisältää myös parannuksen, mutta on paljon enemmän. Se on kaste osallisuuteen Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemukseensa. Kasteessa Jeesuksen kuolema tulee kastettavan omaksi kuolemaksi. Siinä Golgatan uhrin siunaus lahjoitetaan kastettavalla. Mutta vielä enemmän siinä uskova ihminen liitetään myös Jeesuksen ylösnousemuselämään. Kastettava saa Pyhän Hengen ja saa alkaa vaelttaa Jeesuksen ylösnousemusvoiman varassa. Paavali kuvaa kastetta ja siitä alkavaa uutta elämää näin:

Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaelsimme uudessa elämässä. Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan

yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa. Mehän tiedämme, että vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnautettu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä. Joka on kuollut, on vapautunut synnistä. Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme myös saavamme elää hänen kanssaan. ...Samoin pitääkin tekin itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että tottelette sen himoja. Älkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille vaan antakaa itsenne kuolleista eläviksi tullessa Jumalalle ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. (Room. 6:4-8,11-13)

Pietari liittää parannuksen, uskon ja kasteen toisiinsa helluntaisaarnan julistuksessaan näin:

"Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap.t. 2:38-39)

Kaste on kertakaikkinen tapahtuma. Siinä ihminen uskon kautta Kristukseen liitetään liittoon Jumalan kanssa. Liitto on Jumalan puolelta pysyvästi voimassa, vaikka uskova lankeaaakin syntiin. Hän on Jumalan lapsi langenneenakin ja saa siksi toistuvasti palata Herran armoistuimen luo omistamaan uutta anteeksiantamuksen armoa.

Kätten päällepaneminen

Kätten päällepanemisella kirjoittaja viittaa alkuseurakunnan tapaan siunata uskova ihminen joko siten, että hän sai Pyhän Hengen sen yhteydessä niin kuin Samarian herätyksessä, tai siten, että hänet siunattiin johonkin tehtävään kuten paimeneksi, lähetyssaarnaajaksi tai diakoniksi. Usein vaan ei kuitenkaan aina ihminen voi saada kätten päällepanemisen myös synnin päästön yhteydessä tai sairaalle paranemista rukoiltaessa. Kaikissa niissä on siis kysymys Jumalan siunauksen ja Pyhän Hengen uudistavan ja voimauttavan työn rukoilemisesta asianomaiselle ihmiselle.

Kuolleitten ylösnousemus

Luodessaan ihmisen Jumala teki hänestä ikuisuusolennon. Hänet luotiin myös ruumiilliseksi olennoksi. Se tarkoittaa sitä, että kerran luotu ihminen tulee olemaan olemassa iankaikkisesti. Synnin seurauksena ihminen kuitenkin kuoli sekä hengellisesti että ruumiillisesti. Jos ihminen torjuu Jumalan Kristuksessa kaikille valmistaman pelastuksen, hän joutuu myös iankaikkiseen kuolemaan eli Jumalan hylkäämänä kuluttavan tulen tuomion alle. Kadotukseen joutuvatkin saavat ylösnousemusruumiin, jossa he viettävät ikuisuutensa kärsien omien tekojensa tuottamaa oikeudenmukaista tuomiota. Kadotus on Jumalan tuli. Siellä ei kukaan enää voi tehdä syntiä, sillä se on pelkkää oikeudenmukaisuutta.

Jeesukseen uskovalle pelastetulle ruumiin kuolemassa ei ole enää mitään rangaitusta, koska sen Jeesus kärsi hänen puolestaan ristillä. Se on poisnukkumista ja siirtymistä sieluna paratiisiin, joka on osa taivasta. Kun Jeesus tulee toisen kerran takaisin maan päälle, kaikki pelastuneet sielut tulevat hänen kanssaan ja Jeesus sanallaan herättää heidän ruumiinsa ja ne yhtyvät pelastettujen sieluihin. Pelastetut saavat siten samanlaisen ylösnousemusruumiin kuin Jeesuksella, kun hän nousi kuolleista:

Veljet, emme tahdo teidän olevan tietämättömiä poisnukkuneiden osasta, ettette murehtisi niin kuin ne, joilla ei ole toivoa. Jos kerran Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin kuin uskomme, niin samalla tavoin Jumala myös on Jeesuksen kautta tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan. Tämän me sanomme teille Herran sanana: Me, jotka olemme elossa ja jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi poisnukkuneiden edelle, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuulussa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin. Sitten meidät, jotka olemme elossa ja olemme vielä täällä, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin saamme aina olla Herran kanssa. Lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)

Iankaikkinen tuomio

Suuressa rakkaudessaan Jumala ei voi jättää maailman historiaa vääryyden valtaan. Hän haluaa, että kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja vääryyden tekijät oikeudenmukaisen tuomion ja rangaistuksen tekojensa mukaan. Siksi hän on määrännyt päivän, jona hän tuomitsee kaikki ylösnousemuksessa hänen eteensä kootut kansakunnat. Niin saatetaan voimaan täydellinen vanhurskaus ja synty hävitetään lopullisesti. Kuolema ja tuonela poistetaan ja Kristuksen lahjavanhurskauden uskossa omistaneet pääsevät uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka täydellisesti ymmärtää jokaisen ihmisen osan ja jakaa pelkkää oikeutta kaikille. Tuomio on ikuinen eikä sitä milloinkaan muuteta toiseksi.

Minä näin suuren valkoisen valtaistuimen ja sillä istuvan. Hänen kasvojaan pakenivat taivas ja maa, eikä niille löytynyt sijaa. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin vielä yksi kirja, elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. Meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja kukin heistä tuomittiin tekojensa mukaan. Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi. Ja jos jonkun nimeä ei löytynyt elämän kirjaan kirjoitettuna, hänet heitettiin tuliseen järveen. (Ilm. 20:11-15)

Paimenen tehtävä

Näin me teemme, jos vain Jumala sallii. (3)

Kirjeen kirjoittaja ilmoittaa olevansa valmis rakentamaan kirjeen saajia näiden perustavien oppien pohjalta, kunnes he saavuttavat täyteen. Samalla hän tunnustaa, että hänen elämänsä on Jumalan käsissä ja Jumala päättää, kuinka pitkään hän saa palvelustehtävänsä suorittaa. Meidänkin on hyvä pitää kaiken aikaa mielessämme päiviemme määrä ja se, että Jumala päättää mahdollisuuksistamme tehdä työtä hänen vainioillaan.

Kirjoittaja haluaa korostaa meillekin, että tarvitaan päättäväisyyttä, jos mielimme kasvaa uskossamme. Siihen ei tarvita vain sydämemme vilpittömyyttä vaan myös nöyrää riippuvuutta Jumalasta, joka antaa voimaa, apua ja vanhurskautta, hyväksynnän sekä aikaa ja tilaisuuksia. Paimenten ja uskossaan kasvaneiden tehtävä ei ole vain opettaa ihmisille, mitä heidän tulee tehdä, vaan heidän tulee kulkea edellä ja näyttää esimerkillään, millaista on seurata Herraa Jeesusta.

Hiromi Haseben todistus

Muistan Koben Raamattukoulusta nuoren neidon, Hasebe nimeltään. Hän kävi kokonaiset kaksi vuotta Raamattukoulua, joista ensimmäisen ajan toimin myös siellä opettajana. Epälukuisia kertoja hän pyysi saada sielunhoitoa, koska hän ei mitenkään kyennyt ymmärtämään Raamatun evankeliumia, vaikka kuinka opiskeli Jumalan Sanaa. Tiesin, että hän kävi myös muiden opettajien luona etsimässä neuvoa samaan kysymykseen. Joskus hän huokaili, pitäisikö hänen saada uudestaan kaste, sillä hänet oli kotiseurakunnassaan kyllä kastettu. Kerran hän taas kyseli, pitäisikö hänen oppia puhumaan kielillä voidakseen uskoa Jeesukseen.

Toisen vuosikurssin lopulla sain häneltä viestin, joka kuului näin:

”Kävin useita kertoja keskustelemassa kanssasi, kun en ymmärtänyt Jeesuksen valmistamaa pelastusta. Se oli minulle todella tuskallista aikaa. Toisen vuosikurssin loppukuussa isäni sai aivoinfarktin ja joutui sairaalaan. Tapahtuma toi pintaan sen, miten syvästi minä olen syntinen. Pian avioliiton solmimisen jälkeen isäni alkoi harjoittaa kotiväkivaltaa äitiäni kohtaan. Sitä nähden ja kokien kasvoin. Yhdessä vaiheessa se oli niin hirveää, että jouduimme keskellä yötä äitimme kanssa pakenemaan kotoa. (Siihen aikaan toisin muin nykyään kodin sisäisestä väkivallasta ei puhuttu ja sitä pyrittiin kaikin voimin salaamaan. Siksi avun hakeminen oli vaikeaa.) Väkivalta oli kansakoulun kolmannen ja neljännen luokan aikana pahimmillaan. Rakkaudesta meihin lapsiin äitini, joka ei ollut tehnyt mitään pahaa, joutui isäni ja isäni äidin edessä maahan asti polvistuen anomaan sitä, että pääsis takaisin kotiin. Kotiamme hallitsi isäni itsekäs väkivalta.

Sitten tapahtui yhtä ja toista. Isän väkivaltaisuus jatkui yhä, vaikka muuttuikin enimmäkseen henkiseksi ja sanalliseksi muodoltaan. Siksi kun isäni sairastui, sydämestäni toivoin, että hän kuolisi tai edes äitini ottaisi hänestä nyt avioeron. En osaa tarkemmin eritellä äitini ja pikkusiskoni tunteita, mutta kyllä hekin vihasivat isää, vaikka heissä oli toisin kuin minussa ehkä hiukan lempeyttäkin tätä kohtaan.

Vaikka olin kristitty ja opiskelin Raamattukoulussa, koin olevani ei-kristittyjä paljon sydämettömämpi ihminen. Lähdin kuitenkin auttamaan äitiäni Nagoyaan isäni jouduttua sairaalaan. Tunsin syvästi alamittaisuuttani siellä.

Jouduin näin ollen olemaan poissa luennoilta puolitoista kuukautta, ennen kuin pääsin palaamaan Raamattukouluun. Syytin poissaolostani vihaamaani isääni ja valitin, että perheeni sairaus sotki opintoni. Mutta syytöksiä täynnä oleva sydämeni inhotti minua. Oli tuskallista nähdä, miten hirveä sydämeni oli. Palattuani kouluun kerron sydämeni tilan eräälle opettajalleni.

Hän sanoi minulle: ”Hasebe, sinä olet ymmärtänyt pelastuksen aivan väärin. Juuri tuollaisen sydämesi tähden Jeesus kärsi sijastasi ristillä.” Silloin vihdoinkin ymmärsin. En ollut lainkaan katsonut Jeesuksen ristin rakkauteen, olin vain tuijottanut omaan synkkään sydämeeni. Silloin ensi kertaa tajusin selkeästi, että Jeesuksen risti oli juuri minua varten. Tällä tavalla Jumala kirkasti minulle rakkautensa: *”Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.”* (Room. 8:28)

Valmistuttuani Raamattukoulusta palasin Nagoyaan. Siellä osui käsiini Pihkalan oppitunneillaan jakama moniste, jota en aikanaan ollut lainkaan ymmärtänyt. Luin se nyt uudestaan ja iloitsin, miten hyvää opetusta siinä oli pelastumisesta ja uskossa kasvamisesta.

Haluan tästedeskin vaeltaa Herran Jeesuksen kanssa. Aina kun lankean syntiin saa toistuvasti palata Jeesuksen ristin ääreen. Saan uuden anteeksiantamuksen ja saan kasvaa armossa. Sen lisäksi haluan jakaa saamastani suuresta armosta niille, jotka eivät vielä tunne Vapahtajaa. Ennen kaikkea haluan kiittää Jumalaa rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. (Nagoya, 2016)

Entä sinä?

Kuinka kauan sinä olet ollut uskossa? Kuinka hyvin olet käyttänyt mahdollisuutesi oppia tuntemaan Jeesusta paremmin lukemalla Raamattua ja rukoillen noudattamalla sen kehotuksia ja iloiten sen suurista lupauksista? Vai onko sinunkin kohdalla tapahtunut väsähtämistä ehkä siksi, että kuvittelit kasvun olevan omin voimin ponnistelua? Herra kutsuu sinua palaamaan ensimmäiseen rakkauteen. Herra rakastaa sinua sanomattoman paljon. Avaa Raamattusi ja ihastu ja rakastu häneen uudelleen. Hän on ihaninta, suloisinta ja ihmeellisintä, mitä voit ikinä tässä maailmassa kokea. Hän on pyhä ja puhdas, suunnattoman kaunis laupeudessaan sinua kohtaan. Opettele tuntemaan häntä paremmin. Hän kutsuu sinua myös kuuliaisuuteen, sanan vapaaseen soveltamiseen omaan elämääsi.

Vai onko niin, ettet sinä ole vielä koskaan oppinutkaan tuntemaan Herran rakkautta sinuun? Jos on niin, hän kutsuu sinut parannukseen ja uskoon. Hänessä löydät elämän, ikuisen elämän. Herra kutsuu sinua luokseen!